

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συγκομμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριστείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΗΡΤΕΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀθηναίων γραμματικὴ διατριβ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀνάλογως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 35

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὁ Φραγκίσκος εἶδε διὰ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀπ' τῆς Μαργκαρέτ, κάθισαν ὁ Γερμανὸς φὸν Γκλέκλεν κι' ὁ Ρώσος Δετίσκοφ, ποὺ φαίνεται διὰ μετὰ τὸν ἀρχηγό, ἦταν τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα τῆς Ἐταιρίας.

Ἡ μὲς Μαργκαρέτ πῆρε τὸ λόγο κι' εἶπε γαλλικῶς:

— Κύριοι, ὁ καιρὸς μας εἶναι κίβρος, οἱ ἀσχολίαι μας πολλῆς καὶ μεγάλης. Ὡστόσο θεώρησα ἀναγκαῖο νὰ σᾶς καλέσω εἰς τὴν μύηση δυὸ νεοφωτιστῶν ἐνδὸς δόκιμου κι' ἐνδὸς μηθητευομένου. Φωνάζετε τὸ δόκιμο Φινὸ.

Ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ παρυσιάστηκε ἕνας νέος Κινέζος, συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ φρουρούς, κατὰ τὸ ἔθιμο τῆς Ἐταιρίας. Φαινόταν ἐξυπνὸς καὶ κατεργάτης. Προχώρησε θαρρετὰ πρὸς τὸ τραπέζι, χαϊρέτησε κανονικὰ βήφονοντας τὸ χερί κι' ὑποκλίθηκε βαθειὰ μπροστὰ εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἀρχηγοῦ.

— Φινὸ, τοῦ εἶπε ἡ Μαργκαρέτ, μετὰ χαρὰ μου σοὺ ἀναγγέλλω διὰ ἀπὸ σήμερον παίρνεις τὸ δεύτερον βαθμὸ τῆς Ἐταιρίας μας. Ἡ ἐπιτυχία ποὺ εἶχες εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λαθρεμπορίου τῶν ποτῶν, ποὺ σοὺ ἀνέθεσα, σοὺ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ γίνεις δόκιμος.

Ἐκὰν ἕνα νόημα κι' εὐθὺς τέσσερις ὑπηρέτες ἔφεραν ἕνα ἄλλο μικρὸν τραπέζι, γεμάτο διάφορα ἐργαλεῖα μὲ ἀγνωστὸν προορισμό.

— Τὸ δεύτερον λόγόν πρόσταξε ὁ ἀρχηγός.

Τότε οἱ ὑπηρέτες παρέδωσαν τὸν νεαρὸν Κινέζον εἰς τὰ χεῖρα ἐνδὸς γέροντος, ποὺ φοροῦσε μακρὰ ἀσπρη μπλούζα καὶ φαίνεταν γιάτρος. Ἐκεῖνος πῆρε τὸ λεπιδάκι κι' ἀρχισε νὰ συγματοῖξει, πίσω ἀπὸ τὸ λοβὸ τοῦ αὐτιοῦ τοῦ νεοφωτιστοῦ, ἕνα εἰδικὸ σῆμα, ποὺ ὁ Φραγκίσκος κατάλαβε πὸς ἦταν τὸ δια-

κριτικὸν σῆμα τῶν μελῶν τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ. Ὁ στιγματισμὸς αὐτὸς βάστηξε πολὺ, γιὰτὶ ὁ γέροντος ἐργαζόταν σιγά-σιγά καὶ προσεχτικὰ, τρυπώντας μὲ βελόνες, ποὺ τις βουτούσε εἰς διάφορα χρωματιστὰ ὑγρά.

Ἡ μὲς Μαργκαρέτ ἄνωγ δὲν περίμενε νὰ τελειώσει ἡ ἐγχείρησις. Ἐκαμὲ νόημα εἰς τοὺς φρουροὺς νὰ φέρουν κοινὰ

τῆς τὸ παιδί ποὺ κοίταξε χωρὶς φόβου.

— Κύριοι, εἶπε πάλι, τὸ παιδί ποὺ σᾶς παρυσιάζω σήμερον, εἶναι ὁ γίδος τοῦ ἐφευρέτη τοῦ μηχανήματος ποὺ βλέπει μέσα ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ σώματα. Ἐβρετε πολὺ καλὰ διὰ τὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ μηχανήματος ἀνακαλύψαμε τὸν τεράστιον ἠθασαυρὸν τοῦ Ἀγκόρ. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι ἐξυπνὸ καὶ γενναῖο καὶ γρήγορα κατάλαβε διὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἦταν νὰ γίνῃ δικὸς μας. Ὁ προστάτης του, ὁ μηχανικὸς Καρινὸν μᾶς πρόδωσε, ἀλλὰ ὁ Φραγκίσκος Ταρδιὸν θὰ μᾶς μείνῃ πιστός. Ἐχω πεποιθήσιν εἰς τὰ προτερήματά του καὶ σᾶς προτείνω νὰ τὸν δεχθεῖτε ὡς μαθητευόμενον.

Δώδεκα χεῖρα ἐφάθησαν, ἐπιδοκιμάζοντας τὴν πρότασιν τοῦ ἀρχηγοῦ. Τότε ἡ μὲς Μαργκαρέτ γύρισε εἰς τὸ παιδί:

— Φραγκίσκο Ταρδιὸν, τοῦ εἶπε μ' ἐπίσημον τόνον, θέλεις νὰ γίνῃς μέλος τῆς Ἐταιρίας τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος δίχως δισταγμόν.

— Εἶσαι πολὺ μικρὸς ἀκόμη γιὰ νὰ σοὺ ἐπιβάλουμε ἄρκους...

Γιὰ τὴν ὥρον, θὰ σοὺ βάλουμε τὸν πρῶτον λοβόν, διακριτικὸν σημάδι τῶν μαθητευομένων.

Τὰ λόγια αὐτὰ εὐχαρίστησαν πολὺ τὸν Φραγκίσκο, γιὰτὶ ἀφοῦ τὸν ἄφικαν νὰ μὴν δοκιμασθῇ, θὰ εἶχε ἡσυχίαν τὴ συνειδησὴν τοῦ γιὰ διὰτὶ κι' ἐν ἔκανε εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ φηλὸς γέροντος μὲ τὴν λευκὴν μπλούζαν εἶχε τελειώσει τὸν στιγματισμὸν τοῦ Κινέζου καὶ προχώρησε πρὸς τὸν Φραγκίσκον κρατώντας τὴν βελόναν του καὶ τὰ μπουκαλάκια του.

«Ὁ γιάτρος, μὲ μεγάλη προσοχὴ...» (Σελ. 278, στ. α')

«Ο γιός του εφευρέτη δοκίμασ' έναν διαταγιά και κάποια άνατριχίλα, όταν έβαιωσε τί ήθελεν να του κάμουν. Μάλιστα πήγε ν' αντίσταθει. Άλλά κατάλαβε ότι θα ήταν μάταιο. Οι δυο φρουροί τον έπιασαν σφιχτά, άλλ' όχι από τομα και του έσκυψαν το κεφάλι πάνω στο τραπέζακι, κατεβάζοντας τ' αυτί του. Τότε ο γιατρός, με μεγάλη επιτηδειότητα, σιγμάτισε στο έξωτερικό μέρος του λοβού ένα μικροσκοπικό σημάδι. Οι συνταίροι, για να τον καθήσυχάσουν, τουδειχναν και τα δικά τους αυτιά, όπου υπήρχαν παρόμοια σημάδια. Άλλοι είχαν ένα φύλλα, άλλοι δύο, τρία και τέλος τέσσερα, που ήταν το σημά του άνωτερου βαθμού.

«Όσο διαρκούσε ο σιγματισμός, ή μίς Μαργκαρέτ συζητούσε με τους συντρόφους της για τις υποθέσεις της 'Εταιρίας. Όταν του άνηγγειλαν ότι ο σιγματισμός τελείωσε, γύρισε πάλι στο Φραγκίσκο.

—Τώρα πιά είσαι δικός μας, του είπε με καλόβολο χαμόγελο. Και θα σου άποδειξω τώρ' άμέσως ότι έξηγαλίσεις την εύτυχία σου. Θα σου δείξω ακόμα πως ξέρουμε να τιμωρούμε τους έχθρούς μας και τους προδότες... Κοίταξε!

Μόλις είχε προφέρει αυτά τα λόγια, το φως που έφεγγε από την όροφή, έσβυσε ξαφνικά και φωτίστηκε ο ένας τοίχος. Και τότε το παιδί αντίκρισε μιάν τρομαχτική όπτασία. Στον τοίχο φάνηκε ένα υπόγειο, όπου εργαζόνταν κι' έσκασαν άνθρωποι. Φρουροί που κρατούσαν κνούτα με σιδερένιους κόμπους, στεκόταν άγρυπνοι από πάνω από τους δυστυχισμένους, που ιδροκοπούσαν στη δουλειά. Τι φοβική κόλαση!

Στην άρχή, ο Φραγκίσκος διέκρινε τον Άναμτίτ Γράν-Τιέν, που τον τιμωρούσαν έτσι για τις άποτυχίες του. Ύστερα, ξαφνικά, χλόμιασε και πήγε να φωνάξει. Είχε αναγνωρίσει, ανάμεσα στους άξιολύπητους εκείνους καταδικούς, τον προστάτη του, τον φίλο του, τον πατέρα της Δούσης! Ο κ. Καρινύ ήταν ξαπλωμένος χάμω, γιατί ορθός δε θα χωρούσε να σταθεί, κι' έσκασε το μαύρο χόμα, ενώ ο φρουρός πρόσεχε άγρυπνα να μη του άφήσει μήτε μιάν στιγμή ήσυχία.

Ο άρχηγός όμως έκρινε ότι δεν έπρεπε να παρατείνει πολλήν ώρα το σκληρό αυτό θέαμα. Πάτησε ένα άδρατο κουμπί και παρευθός ή όπτασία εξαφανίστηκε κι' ή αίθουσα φωτίστηκε και πάλι όπως και πριν.

—Είδες, Φραγκίσκο Ταρδίφ; ρώτησε. Το παιδί είχε εξαγνίσει όλο το θάρρος του και τη δύναμή του να κρύβει τη λύπη του. Έκλειγε με θερμά δάκρυα. Η φωνή του έτρεμε όταν άπάντησε στον άρχηγό:

—Ναι, είδα... Τόν τιμωρείτε πολύ σκληρά το φίλο μου...

—Γιατί να θελήσει να με προδώσει; Το παιδί πήγε ν' άποκριθεί: «Γιατί αυτό ήταν το καθήκον του, γιατί είστε όλοι σας άτιμοι δολοφόνοι, άξιοι για κρεμάλα!» Μά κατάπιε το θυμό του και τον κυρίευσαν πάλι οι λυγμοί.

Η μίς Μαργκαρέτ άλλαξε άμέσως τόνο με τη συνειθισμένη της εύκολία και έγινε πάλι γλυκειά και καλόβολη.

—Άκουσε δώ, Φραγκίσκο Ταρδίφ. Είδες πως τιμωρούνται οι έχθροί μας. Τώρα θέλω να ιδεις πόση είναι ή δύναμή μας και πόση εύτυχία σου φυλάει το μέλλον, άφου έγινες φίλος μας.

Το παιδί πήγε κάτω να πει, μα ή Μαργκαρέτ δεν τον άφισε:

—Μπορείς να διατυπώσεις μιάν εύχή, μιάν επιθυμία οποιαδήποτε και μέσα σε ώρισμένη προθεσμία, θα ίκανοποιηθεί. Εξηγούμαι: Ήσουν παρών στην άκρόαση του Βασιλιά Σιστόβάν, είδες το παλάτι του, τις χορευτήριές του, τα πλούτη του. Θέλεις, μέσα σε όχτώ μέρες, να σου φέρουν ένα ίερό σπαθί από τη βασιλική συλλογή; ή λεις χρυσάφι; ή λεις πολύτιμα πετράδια; Μίλησε, κι' ή επιθυμία σου θα πραγματοποιηθεί. Αυτό είναι δικαίωμα κάθε μαθητευόμενου, για να βεβαιώνεται για τη δύναμή μας. Έμπρός, περιμένουμε.

Ο Φραγκίσκος, άκούοντας αυτά τα λόγια, είχε μιάν έμπνευση και μέσα στη γενική σιωπή, άπάντησε:

—Η επιθυμία που μου ζητάτε, άρχηγέ, είναι να έλευθερώσετε τον κ. Καρινύ, τον εδερτέτη μου.

Η μίς Μαργκαρέτ, σά να περιμένα αυτή την άπάντηση, βιάστηκε ν' άποκριθεί:

—Ά, δλα κι' δλα! Αυτό που μου ζητάς δεν είναι από τις επιθυμίες εκείνες που έχεις το δικαίωμα να εκφράσεις. Η πραγματοποίησή της είναι βέβαια πολύ εύκολη, αλλά θα έδειχνε την 'Εταιρία μας πολύ άκαιρή προς τους έχθρούς της. Ο κ. Καρινύ, αν τον έλευθερώσουμε, θα κοιτάξει άμέσως να μάς βλάψει.

Σώπασε μιάν στιγμή κι' ύστερα εξακολούθησε:

—Όχι, δε μπορώ να ίκανοποιήσω αυτή την επιθυμία σου. Έπειδή όμως δείχνει πως έχεις καλή καρδιά, θα προσπαθήσω κάτω να κάμω. Θα το μάθης σε μιήν ώρα. Στο μεταξύ, άφισέ μας να μιλήσουμε. Έχουμε σπουδαία να ποούμε.

Και ξανάρχισε τη συζήτησή της με τα σπουδαία πρόσωπα της 'Εταιρίας, χωρίς να δίνει πιά προσοχή στο παιδί. Η μιήν ώρα πέρασ' έτσι και τη στιγμή που ο δείκτης του ρολογιού του τοίχου σημείωνε το τελευταίο λεπτό αυτής της μιήνης ώρας, ή μίς Μαργκα-

ρέτ φώναζε το Φραγκίσκο, που είχε σφρασστεί στο σκαμνί του και του είπε:

—Θά σου δείξω, μικρέ, σε ποιό σημείο μπορώ να ίκανοποιήσω την επιθυμία που, ως μαθητευόμενος, έχεις το δικαίωμα να εκφράσεις... Κοίταξε και πάλι!

«Όπως και την άλλη φορά, το φως της όροφης έσβυσε μονομιές, ο τοίχος φωτίστηκε και φάνηκε, μέσα σ' ένα όπωσδήποτε άγετο γραφείο, ένας άνθρωπος καλντυμένος, που εργαζόταν πάνω σε χαρτιά και σε σχέδια: ήταν ο κ. Καρινύ.

—Δε μπόρεσα να έλευθερώσω το φίλο σου, γιατί θα μάς επρόδιδε άμέσως στις γαλλικές άρχές. Άλλά για να σ' εύχαριστήσω, τον έβγαλα από το σκοτεινό υπόγειο και του ανέθεσα άσχαλίες, που παίρνάζουν στο έπάγγελμά του και στην επιστημονική του άξια.

Η όπτικότητα εξαφανίστηκε τότε, έ άρχηγός σηκώθηκε από το θρόνο του κι' άλλοι τον μιμήθηκαν. Η συνεδρίαση είχε πάρει τέλος. Οι λευκοί στρατιώτες πήραν το Φραγκίσκο και σε λίγα λεπτά, ο μικρός μας φίλος βρήκε τη Δούση που περιμένα με άγωνία μέσα στη μικρή τραπέζα, μαζί με την άπαραίτητη μιή Μαίρη.

Τόν ρώτησε για όσα είχαν συμβεί, μα ο Φραγκίσκος περιόριστηκε να παντήσει με πολλή διπλωματία, ότι είχε όνομασθεί μαθητευόμενος με μιάν όραία τελετή κι' ότι του δόθηκε εύκαιρία να ίδει το μπαμπά της.

—Το μπαμπά μου! φώναξε ή μικρή... Είδες το μπαμπά μου; Πές μου πως είναι; Υποφέρει; Σου μίλησε;

—Δε μου μίλησε ούτε του μίλησα, άπάντησε ο Φραγκίσκος, μα μπορείς να είσαι ήσυχη γι' αυτόν. Έχει όση άνεση μπορεί να έχει ένας φυλακισμένος κι' εργαζεται ως μηχανικός σ' ένα έργοστάσιο της 'Εταιρίας... Το μόνο που θα τον στενοχωρεί, θα είναι ο χωρισμός του από σένα. Μά έχω λόγους να έλπίζω ότι κι' αυτός ο χωρισμός δε θα βαστήξει και πολύ. Έννοια σου κι' όλα θα διορθωθούν.

Περισσότερα λόγια δε μπόρεσε να του πάρει ή Λούση σο κι' αν πολέμησε.

Το βράδυ, στον κήπο, καθώς περπατούσαν κάπως μακρότερα από τη μίς Μαίρη, ή μικρή πολέμησε και πάλι να μάθει περισσότερα, αλλά ο Φραγκίσκος άπόφυγε κάθε άπάντηση. Μάλιστα, ούτε και τόλμησε να της δείξει το άτιμωτικό σημάδι, που τον είχε σημάδψει πιά για όλη του τη ζωή, δηλαδή το φυλλαράκι του λωτού, που τον έκαιγε σά βελονιά στο λοβό του αυτιού του. Αν δεν ήταν αυτό, ώρισμένως θα τα περνούσε για όνειρο, όλα όσα είχαν συμβεί αυτό το άπόγεμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

«Όπου ο Μάριος έχει μιάν καλή ιδέα ο Φραγκίσκος κατάλαβε πολύ γρήγορα ότι ή νέα του θέση, ως μαθητευόμενος, του έδινε πολλά προσόντα.

Άραγε με ποιό τρόπο είχαν έδοποιηθεί όλοι ότι, την ήμερα της μνήσης, δεν ήταν πιά ένας φυλακισμένος, αλλά ένας μαθητευόμενος συντάιρος; Αυτό δεν τόξερε. Έδλεπε όμως ότι όλοι άλλαξαν μαζί του και τον μεταχειρίζονταν σαν άληθινό σύντροφο. Είχε την έλευθερία να τριγυρνά παντού.

Ότάνοσ διήρχε κι' έδω, όμως και στο Τογκίνα και στο Κάμποτ, ή διάκριση τη κατοικίας σε τρεις ζώνες. Η πρώτη ήταν προορισμένη για το κοινό και προσιτή σε όλους. Η δεύτερη ήταν για τα φυλακισμένα μέλη της 'Εταιρίας και για τους άπλους συνταίρους. Τέλος ή τρίτη ήταν το άδυτο των άδύτων, που το φρουρούσαν άγρυπνοι φύλακες κι' όπου μόνο ο άρχηγός και το έπιτελείο του είχαν το δικαίωμα να πατούν το πόδι.

(Άκολουθεί) ΜΙΚ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Ο παλιός μας φίλος κ. Γιάννης Χονδρογιάννης έβγαλε πρό όλίγον μιάν λυρική συλλογή «Διπλήμνα Δουλοδία», με πολύ όμορφα κομμάτια. «Εν' απ' αυτά δημοσιεύω παρακάτω, έλεγχο σε γατάκι, που πολλούς γατόφιλους του κύκλου μας, —και πρό πάντων γατόφιλες, —θα συγκινήσει.— Σ. τ. Δ.]

ΟΤΑΝ ΦΑΡΜΑΚΩΣΑΝ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ ΜΑΣ ΤΟΝ 'ΜΑΥΡΟ',

Χαρισμένο στη μάνα του—μιάν από τις γλυκύτερες γάτες του κόσμου, — και στην άδερφή του την Ασπρούλα, που τώρα μένει τόσο λυπημένη...

Χαμός—κι' ός είν' ό,τι κι' αν είν' άνθρωπος, ζώο, λουλούδι, κι' είτε φανούλα, είτε άρωμα, στον κόσμο έχει άφίσει, ψυχούλα που τη ζέστανε το φως του ήλιου, σά λείψει, μιάν πίκρα άφίνει στην καρδιά που δε μπορεί να σβύσει.

Κι' ό! σεις ζουούλες ταπεινές και παραγωγισμένες, Ψυχούλες άδολες των ζώων, που έχει ο Θεός προοίσει μ' άγιο του δώρο τη Σιωπή και τη βαθιά Γαλήνη, κι' έχετε μόνο τ' Όνειρό και την Άγάπη ζήσει.

Δυστυχισμένο μου και σύ, που είδες το φως της μέρας για τόσο λίγο, σου ήτανε γραφτό να δοκιμάσης πόση καμία μέσα του κλείνει ο άνθρωπος—το τέρας!

Κ' έφηνες, άμοιρη ψυχή, πριν τη ζωή σου νοιώσεις, έφηνες τόσο σιωπηλά και τόσο λυπημένα,

—Μ' ένός Όνειρου τη σιά στα μάτια τα κλεισμένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΝΔΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΙ ΒΛΑΧΟΙ

Περώνοντας από τον Εσρόκαμπο, είδα κεινόν να βγαίνει από τα έλατα. Κατάλαβα ότι ήταν Βλάχοι που άνέβαιναν τώρα την άνοιξη στο Χελμό με τα πρόβατά τους και ότι είχαν σταθεί εκεί να διανυκτερεύσουν εις το ξενοδοχείον των άστέρων. Ήξευρα όμως ότι δεν θα ήταν μόνο Βλάχοι και πρόβατα αλλά και σκυλιά θηρία. Γι' αυτό έστάθηκα σε άπόσταση κ' έφώναξα:

«Αί, σεις, ρέεεεε...»

Άκούστηκε ως άπάντησις ένα σφύριγμα όξύ.

«Ρε, σεις, μαζέφτε τα σκυλιά, ρε...»

«Πέραν λύτερα, ρέεεε...» άκούστηκε μιάν άντρίκια φωνή, δεκα φορές δυνατότερη από τη δική μου.

Έξεκίνησα τότε με θάρρος και σε λίγο έφτασα στην κατασκήνωση των Βλάχων.

«Καλημέρα σας!»

«Καλημέρα», μου είπαν όλοι έν χορδή Βλάχοι, Βλάχισσες και Βλαχόπουλα.

«Πώς πιά' τα πράματα; Πώς τα ξεχειμωνιάστε;»

«Δόξα τώ Θεώ καλά.»

Τα έπιπλά τους ήταν όλα δλα κάπες, κλίτσες, καρδάρες, ένα λεβέτι, δυο βαρέλες για το νερό και δυο ξύλινες κασέλες με τη μπροστινή όψη στολισμένη με διάφορα άτεχνα κεντήδια χρωματιστά.

«Ένα μικρό Βλαχόπουλο κοιμώταν άκόμα από κάτω στο έλατο.

«Θά σε φιλέψουμε γάλα, μα να μάς συμπαθας, δεν έχουμε ποτήρι» μου είπε μιάν Βλάχα.

«Μωρέ, δόστε μου με τον κούτουλα να πιώ να εύχαριστηθώ.»

Και τότε έπήρε τον κούτουλα ένας λεβεντόκορμος Βλάχος, τον έγέμισε γάλα από ένα λεβέτι σκεπαζόμενο με έλατόκλαρα και μου το πρόσφερε.

«Νά τα χιλιάστε, βρύση το γάλα», τους έχαιρέτισα.

«Εύχαριστούμε. Νά χαίρεσ' του στεφάνι σ'» μου είπαν όλοι έν χορδή.

Και κατέβαζα λαίμαργα το νέκταρ του Χελμού παγωμένο, παχύ, γλυκό.

Έδλεπα την άπλη εκείνη ζωή, την όγεια των ανθρώπων εκείνων, την όμορφη της φύσεως, άκουγα τα κουνουλίσματα των προβάτων που έδοσκαν γόρω, τα υπόκωφα μουρμουρητά των σκυλιών που έδελπαν έναν ξένο άνθρωπο ανάμεσα στις καρδάρες, και μ' έπιασε ένας ένθουσιασμός για τη λύτερη εκείνη ζωή.

«Ευτυχισμένοι άνθρωποι, είπα, έγεννηθήκατε μακριά από την κοινωνία, μακριά από τη βρώμα των όπινόντων και τα πάθη των ανθρώπων. Η κενοδοξία και ή έπίδειξη δεν σας άγ-

γίξαν με τα βρωμερά δάχτυλά τους. Άκούτε το βρόντο της καταγιόδης και το γλυκό βούλημα του πεύκου. Περιφρονείτε από το ύψος του θρόνου σας την έθιμοτυπία, τη μόδα και τις κοινωνικές άπαιτήσεις. Άφηγάτε τις διατάξεις του ένοικιοστασίου, σεις και τα πουλιά.»

«Τ' είν' αυτό το κονοστάσι; πώς το είπες;» μ' έρώτησε ένας γέρος Βλάχος που καταγινότανε να βάλη χερούλι σε μιάν καρδάρα.

«Το ένοικιοστάσιο είναι ο έφιάλτης ήμων των μορφομένων άστέρων. Ευτυχισμένοι σεις και τα πουλιά, έχετε στη διάθεση σας τα άπέραντα παλάτια της φύσεως, τα έλατα για στολίδια και το φεγγάρι για ήλεκτρικό.»

Μιλούσα με έξαψη και όλοι άφήκαν τις άσχαλίες τους, ο γέρος την καρδάρα, οι γυναίκες τη ρόκα τους, ένα μεγάλο Βλαχόπουλο μιάν κλίτσα που πελάκαγε με το σουγιά του, και με κοίταζαν παράξενα και ύποπτα.

«Χαρήτε τη λευτεριά σας. Σεις είστε σαν τα πουλιά του λόγγου και μεις σαν τα πουλιά των κλουδιών. Και σύ, μικρό Βλαχόπουλο, που κοιμάσαι στο έλατο από κάτω και σε ναουρίζουν τα πουλιά, δεν θα μάθης γράμματα, δεν θα άναπνεύσης όμως και ξένο γλώστο.»

«Άκουσε, παιδί μου, μου είπ' ο γέροντας. Νά πής σε κανένα μοναστήρι, θα έδης ωφέλεια.»

Κατάλαβα τότε ότι με περνούσαν για μουρλό.

«Όχι, γέροντά μου, όχι σε μοναστήρι. Έπρεπε ναρθώ σε σας, να μάθω να σαλαγάω, να σφυρίζω, ν' άρμέγω τα πρόβατα, να δέρνω το γάλα, να πήςω τυρί και γιαούρτι.»

«Πάενε, παιδί μου, και στη Βεργουδίτσα, στην Παναγία... Μεγάλη ή χάρη της.» Κ' έκαμε το σταυρό του.

«Επήγα, γέροντά μου, άλλοτε εκεί μ' ένα φίλο μου σαν και μένα και δεν είδαμε ωφέλεια... Γειά σας!...»

Κ' έτραβήξα το δρόμο μου.

Όταν άπομακρύνθηκα κάμποσο, άκουσα από πίσω μου:

«Στη Βεργουδίτσα... να ξαναπάς στη Χάρη της...»

Χελμός, 19 Μαΐου 1926.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ...

«Ό τί όμορφο το Καλοκαίρι! Κάθε άστεράκι και άγιονέρι Πού, δλονυχτίς, ποτέ δε σβύνει... Στα πέλαγα ή Κυρά Ξαλήνη. Μάγισσα ούράνια, φως άπλώνει, Πότε όλοστρόγγυλο μαλάκι, Αυό τριές νυχτιές σαν το καϊμάκι, Πού, ήλεκτροφόοτο, άρμενίζει! Πότε όσημένο δροσανάκι, Λές φωτοστάχια κός θερίζει... Ω τί όμορφο το Καλοκαίρι! Κάθε άστεράκι του άγιονέρι...»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΒΡΟΧΗ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΗΣ

Αγαπητοί μου,
 Ο απομεσήμερο εκείνο, — Τρίτη ήταν, — όταν μπήκα στην κάμαρά μου να ξεπλώσω, κίνησε την εκπληξή μου ένα πολύ περιέργο πράγμα: τα στίγματα του ήλιου που, από τις κλειστές γρίλλες έπεφταν στα περβάζια του παράθυρου, ήταν κόκκινα, κόκκινα, σε λεκέδες από αίμα.

«Μπα! έκαμα μόνος μου, τόσο άργησαμε σήμερα να φάμε;... τί ώρα να είναι;...»

Γιατί μόνο στη δύση, και την τελευταία μάλιστα στιγμή, το φως του ήλιου παίρνει τέτοιο χρώμα. Κι' αντί να κοιτάξω το ρολόι μου, πλησίασα το παράθυρο και κοίταξ' ανάμεσα απ' τις γρίλλες... «Οχι δά! ο ήλιος ήταν άκόμα ψηλά, πολύ ψηλά. Απομεσήμερο, καθόλου δείλινο. Γιατί λοιπόν ο ήλιος πήρε αυτό το χρώμα; Γιατί το λαμπρό, το θερινό, το μεσημεριάτικο φως του είχ' ελαττωθεί σε τόσο βαθμό;

Άνοιξα τότε τις γρίλλες, κοίταξα στον ουρανό, — με σχεδόν με τρόμο, γιατί ήξερα κι' εγώ τι θάδλεπα; — κι' είδα ένα σύννεφο, ένα παράξενο άσπρο σύννεφο στρογγυλό, που σκέπαζε τον ήλιο χωρίς να τον σκεπάζει. Με άλλους λόγους, ο ήλιος δὲ διαπερνούσε. Έχανε όμως το χρώμα του, τη λάμψη του, τη δύναμή του: κοκκίνιζε. Τι ήταν το σύννεφο αυτό που επηρεάζει έτσι παράξενα τον ήλιο;...

Κοίταξα και σ' άλλα μέρη του ουρανού: Πολλά τέτοια σύννεφα περιπολούσαν. Προς την Ακρόπολη μάλιστα κι' απάνω απ' τον Υμηττό ήταν άλλη θινή συννεφιά, καταχνιά μάλλον, μ' έν' άσπρο, σταχτόασπρο χρώμα κι' αυτή, που γύριζε λίγο προς το μενεξεδένιο. Μά τί συνέβαινε λοιπόν;... Κοίταξα χωρίς να καταλαβαίνω τίποτα. Ορισμένως τέτοια «άτμοσφαιρα» πρώτη φορά την έδλεπα. Σε λίγο, το σύννεφο εκείνο έφυγε απ' τον ήλιο και τον έφησε να ξαναλάβει κανονικά. Ύστερα όμως τον σκέπασε άλλο. Και πάλι το φως του κοκκίνισε κι' ο κόσμος ματοβάφτηκε έπως το δείλινο!...

Κοίταξα ακόμα, προσπαθώντας να βγάλω κανένα συμπέρασμα, όταν εισόρησαν οι κόρες μου τρομαγμένες.

— Τ'είν' αυτό, καλέ μπαμπά; είπε ή μία. Μήν' έγινε σύγκρουση της Γης με κανέναν κομήτη;

— Θα πεθάνουμε από καμμιά άλλοιωση, δηλητηρίαση της άτμοσφαιρας; είπε ή άλλη.

— Νά! και στάχτη! είπε ή πρώτη. Βρέχει στάχτη! Κανένα ήφαιστειο;...

— Που, καλέ;
 — Νά, νά, δε βλέπεις;... Πέφτουν κάτι άσπρα σε χιόνι. Μά δεν είναι χιόνι. Είναι στάχτη!

— Θα κάνη σεισμό! είπε μια γειτόνισσα. Πρόσεξα καλύτερα κι' είδα κι' εγώ αυτή την παράξενη βροχή. Άπλωσα και το χέρι μου απ' το παράθυρο κι' έδέχθηκα σ' αυτό δυο-τρεις από τις άλλοκοτες εκείνες νιράδες. Ναι, ήταν στάχτες. Τις έτριβες λίγο και χανόνταν, αφήνοντας στο χέρι σου μια μουτζουρίτσα. Μά τ' ήταν αυτό;

Πήγαμε απ' τόσο μέρος του σπιτιού και κοιτάξαμε προς το βοριά. Έκει ήταν μια καταχνιά μεγαλύτερη, πυκνότερη. Από κει ανέβαιναν αυτά τα σύννεφα που σκέπαζαν τον ήλιο και τον έκαναν να κοκκινίζει. Η βροχή της στάχτης εξακολουθούσε. Η ταράτσα μας ήταν γεμάτη «νιράδες». Και μια απ' αυτές, λιγάκι μεγαλύτερη απ' τις άλλες, που την κοίταξα από κοντά, είχε σχήμα φύλλου. Τότε πιά καταλάβαμε. Ούτε σύγκρουση με κομήτη, ούτε έκρηξη ήφαιστείου. Κάπου μακριά, θά καιγόταν κανένα δάσος μεγάλο. Κι' ο δυνατός άνεμος που φυσούσε, σήκωνε την άπραντη στάχτη και την έφερε προς τα εδώ. Αυτή σχημάτιζε τα παράξενα σύννεφα που έπηρέαζαν τον ήλιο και, περνώντας, μας έρριαν μ' άλλοκοτες νιράδες. Το φαινόμενο βάσταζε καμμιά ώρα από τη στιγμή τουλάχιστο που το παρατήρησα.

Έπειτα πέρασε. Η άτμόσφαιρα καθάρισε, ο ουρανός έγινε πάλι γαλάζιος κι' ο ήλιος έλαμψε χρυσός, για να μήν' ξανακοκκινίσει παρά στη δύση του... Το βράδυ μάθαμε πως πραγματικώς είχε καεί μια μεγάλη δασική έκταση, από τη Μαλακκάσα σχεδόν ως τα Κισούρια. Η στάχτη της, στα φτερά του ανέμου, πέρασε απ' την Αθήνα. Κι' έτσι είχαμε τα φαινόμενα που τρόμαξαν, το απομεσήμερο εκείνο, τους Αθηναίους. Οι περισσότεροι τουλάχιστο πρώτη φορά θάδλεπαν βροχή στάχτης με κόκκινον ήλιο! Εγώ βέβαια δεν το ξανάειδα στη ζωή μου. Μόνο μια φορά, θυμάμαι, — είναι χρόνια, — ύστερ' από μια μεγάλη επίσημη πυρκαϊά δασών, βλέπαμε να πετούν στον άέρα και να πέφτουν κάπου-κάπου κάτι μαύρα πραγματάκια σαν πουπούλα, που δεν ήταν παρά καμένα, αποτεφρωμένα φύλλα. Η βροχή αυτή βάσταζε τότε δυο-τρεις ημέρες ήταν όμως άραιότατη. Κι' ούτε σύννεφα σχηματιζόνταν απ' αυτά τα ποκαλδία; ούτε ο ήλιος κοκκίνιζε.

Θυμώμαι ακόμα, — πιο πρόσφατη αυτή, — και μια βροχή από... αίμα. Τα πεζοδρομία της Αθήνας βαφόνταν από μια κόκκινη λάσπη που έπεφτε, στάλες-στάλες, απ' τον ουρανό. Ω, είδαμε και πάθαμε για να εξηγήσουμε

κι' αυτό το φαινόμενο, που τόσο άνησυχισε τους δεισιδαίμονες και τους προληπτικούς. Άκούσε εκεί, καλέ, ο Θεός να βρέχει αίμα! Έπειτα μάς είπαν οι γνώστες πως μια θύελλα, ένας άνεμοστρόβιλος, είχε σηκώσει από κάπου πολύ κοκκινόχωμα που, αφού ταξίδεψε στα αϊθήρια, ανακατεύθηκε με τα σύννεφα, με το νερό της βροχής και ξανάπεσε σε στάλες κόκκινης λάσπης.

Τέτοια παράξενα συμβαίνουν και τα μετεωρολογικά χρονικά αναφέρουν πολλά. Καμμιά φορά π. χ. βρέχει... βατραχάκια. Γιατί ο άνεμοστρόβιλος σηκώνει ψηλά δάκρυο βάλτο με τους κατοίκους του. Φαντασθήτε τώρα τί μεγάλο και τερπνό ταξίδι στα σύννεφα κάνουν αυτά τα ζωάκια! Μόνο που τη μεγάλη απόλαυση την πληρώνουν με τη ζωή τους τα κακόμοιρα: πέφτουν ψόφια.

Τον μεσαίωνα, όταν οι άνθρωποι ήταν τόσο άμαθες και δεισιδαίμονες, αυτές οι βροχές τους τρόμαζαν πολύ. Και σήμερα' ακόμα τους άπλοϊκούς. Η αλήθεια είναι ότι, για μια στιγμή, μπορεί να τρομάξει κι' ο καλ'ένος. Άξαφνα το προχθεσινό θέαμα, όπως μευ παρουσιάσθηκε τη στιγμή που άνοιξα τη γρίλλια: άλλοιωτικά σύννεφα, άλλοιωτική καταχνιά, ήλιος κόκκινος, βροχή από στάχτη... Δεν έμοιαζε με κοσμοχαλασιά;

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιοτόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Α'

Ο Τζάκ στο Ίντρε

Ο Λαμπασσέντρ σηκώθηκε διόρθος στη βάρκα και, απλώνοντας έμπροστί τα χέρια, σε νάθελε νήγκαλιάση τον ποταμό που περνούσαν, είπε:

— Κοίταξε, Τζάκ, τί όμορφα που είναι 'δω!

Πραγματικώς, το τοπίο εκείνο του Δείγγρα, λίγο και πάνω απ' το Παιναμπέφ, ήταν θαυμάσιο. Ο μεγάλος ποταμός την ώρα εκείνη, — απόγεμα Ιουλίου, — φεγγαβολούσε απ' άκρη σ' άκρη, ένω τον έσχιζαν τα πλοία, μικρά ιστιοφόρα και μικρά άτμοκίνητα, φορτωμένα τα περισσότερα μ' ένα κάτασπρο άλάτι, που σπινθίριζε κι' αυτό στον ήλιο.

— Και το Ίντρε που είναι; ρώτησε ο Τζάκ.

— Νά, αυτό το νησί άντικρύ μας. Στην άσημνια καταχνιά που σκέπαζε το νησί, ο Τζάκ ξεχώριζε άμυδρά κάτι πανύψηλες καμινάδες που έβγαζαν πυκνό μαύρον καπνό. Συγχρό-

νως άκουγε ένα δυνατό θόρυβο σαν από μύρια σφυροκοπήματα, — άλλα βαριά κι' όποκώφα, άλλα πιό φιλά, πιό ήχηρά, — κι' έν' ακατάπαυτο μούγγρισμα, άγκομαχτή, σε μεγάλο βυρροίο που στάθηνε στον άτμό.

Όσο πλησίαζε ή βάρκα, — σιγά-σιγά, γιατί ο ποταμός ήταν φουσκωμένος και δυσκολοδιάβατος, — ο Τζάκ ξεχώριζε στο νησί εκείνο και διάφορα κτίρια, χαμηλά και όμοιομορφα. Κι' έπειτα στην άκροποταμιά, όσο έφτανε το μάτι, μια παράταξη από καζάνια κοκκινωδαμένα, που με τη βοήθεια ενός μεγάλου βαρούλκου, τα φέρτωναν ένα ένα σε μαούνες.

Κοντά στο βαρούλκο αυτό, ένας άνθρωπος στεκόταν και κοίταζε τη βάρκα που πλησίαζε.

— Νά ο Ρουντίκ! έκαμε ο τραγουδιστής.

Και φώναξε με όλη του τη δύναμη: — Έ!... ούρρα!... Ντόσο!...

— Σύ 'σαι, άδερφέ;

— Άμ' ποιος άλλος, καίμενε;... Υπάρχει κι' άλλη νότα σαν τη δική μου κάτω απ' τον ουρανό θόλο;

Η βάρκα άραξε και τάδεραφια άγκυλιάσθηκαν τρυφερά.

Έμοιαζαν πολύ. Ο Ρουντίκ όμως ήταν πιό ήλικιωμένος κι' όχι τόσο χοντρός σαν τον τραγουδιστή. Ούτε μούσι είχε σαν κι' αυτόν. Ευρισμένος, ήλιοκαμένος, φοροβος μπλέ ναυτικό σκούφο παλιό, και τα μικρά του ζωηρά μάτια είχαν το βλέμμα όξύ, γυμνασμένα από τη λεπτή εργασία που έκανε ο έφαρμοστής.

— Και στο σπίτι πως είναι; τον ρώτησε ο Λαμπασσέντρ. Η Κλαρίση, ή Ζεναΐδα, όλοι καλά;

— Όλοι, δόξα σοι ο Θεός! Ά, να κι' ο μικρός μου μαθητής... Τι χαριτωμένο παιδάκι!... Μόνο δυνατό δεν πολυφαίνεται!...

— Τι λές εκεί! Είναι γερό και δυνατό σε βώδι, αγαπητέ μου. Τόν εξέτασαν οι καλύτεροι γιατροί του Παρισιού.

— Μακάρι! Γιατί ή δουλειά ή δική μας είναι, βλέπεις, λιγάκι ζόρικη... Και τώρα, αν θέλετε, πάμε να ιδούμε τον κύριο διευθυντή!

Άκολούθησαν μια ώραια δεινροστοιχία που σε λίγο έγινε κοινός δρόμος πολλώνης, με σπιτάκια άσπρα, καθαρά κι' όλα σχεδόν όμοια. Έκει κατοικούσαν οι όπάλληλοι κι' οι άρχιεργάτες. Τα όπίτια των εργατών ήταν από την αντίθετη όχθη του ποταμού.

Την ώρα εκείνη, ή ζωή κι' ή κίνηση ήταν συγκεντρωμένη στο εργοστάσιο. Άπέξω ήσυχία κι' έρημιά. Κι' αν δεν έδλεπε κανείς ρούχα άπλωμένα στα παράθυρα, γάστρες με λουλούδια άραδιασμένες στα περβάζια, και δεν άκουγε κάπου-κάπου κανένα κλάμμα μω-

ρου, κανένα ναούρισμα, θα έπαυρε τη συνοικία εκείνη γι' ακατοίκητη. — Ά, ή σημαία είναι κατεδαωμένη! έκαμε ο τραγουδιστής καθώς έφτασαν στην πόρτα των εργαστηρίων. Φόβο που μόυκανε άλλη φορά αυτή ή σημαία!

Κι' εξήγησε στο γέρο-Τζάκ πως, πέντε λεπτά μετά την όρισμένη ώρα, αφού έμπαιναν πιά οι εργάτες να πιάσουν δουλειά, ή σημαία κατέβαινε απ' το κοντάρι της, σημάδι πως οι πόρτες του εργοστασίου ήταν κλειστές. Άλλομο σ' όποιον άργούσε. Τοθ' έθαζαν άπουσία κι' ύστερ' από τρεις άπουσίες,

— Κοίταξε, Τζάκ, τί όμορφα που είναι! (Σελ. 280, στ. α')

θους εργαστήρια με τριγωνικές σκεπές, άραδιασμένα σ' ένα κατηφορικό κάπως έδαφος που το αλάκωναν γραμμές σιδηροδρόμου.

Ήταν μια πόλη σιδερένια.

Τα βήματα άντηχούσαν άπάνω σε μετάλλινες πλάκες. Παρπατούσε κανείς ανάμεσα σε σωρούς από σιδερένιες μπάρρες ή σε παλιά κανόνια που τά είχαν για ξαναχύσιμο, σκουριασμένα άπέξω, μαύρα από μέσα, λές κι' έκπνιζαν άκόμα...

Καθώς περνούσαν, ο Ρουντίκ τους έδειχνε τα διάφορα διαμερίσματα. «Έδω είναι το έφαρμοστήριο... έδω είναι ο μεγάλος τόννος... έδω ο μικρός τόννος... έδω το χυτήριο...» Κι' έπρεπε να φωνάζει πολύ για να τον άκουνε μέσα σ' εκείνο το ξεκούφωμα. Ο Τζάκ, σαστισμένος, κοίταζε μέσ'

από τις πόρτες που, εξαιτίας της ζέσης, ήταν όλες σχεδόν άνοιχτές. Κι' έδλεπε μπράτσα σηκωμένα, κεφάλια μαυρισμένα, μηχανές κινούμενες μέσα σ' ένα σκοτάδι σπηλιές, που κάπου-κάπου το φωτίζε μια κόκκινη λάμψη... Άξαφνα βρέθηκαν μπροστά σ' έναν παλιό πύργο, που οι τοίχοι του ήταν κατάμαυροι απ' τους καπνούς.

— Έδω είναι ή διεύθυνση, είπε ο Ρουντίκ.

Και γυρίζοντας στον άδερφό του: — Θάναδής και σύ;

— Γιατί όχι; έκαμε ο Λαμπασσέντρ. Δε θα μου κανόφανη καθόλου να ξαναδώ τη «μαϊμού» και να της δείξω πως, μ' όλα όσα μου προφήτευσ, έγινα κι' εγώ στον κόσμο κάτι τί!

Μπήκαν στο παλιό κτίριο από μια χαμηλή πόρτα κι' είδαν πρώτα ένα σωρό γραφεία, όπου οι όπάλληλοι έγραφαν χωρίς να σηκώνουν κεφάλι. Στο τελευταίο, πιό μεγάλο και πιό φωτεινό, ένας άυστηρός και ψυχρός άνθρωπος καθόταν μπροστά σ' ένα μεγάλο τραπέζι, κοντά σ' ένα ψηλό παράθυρο.

— Έσύ 'σαι, μπάρμπα Ρουντίκ;

— Έγώ, κύριε διευθυντά. Σας παρουσιάζω το νέο μου μαθητή και σεσ ευχαριστώ που...

— Ά, αυτός είναι... Καλημέρα, παιδί μου... Μου είπαν πως έχεις άλλη θινή κλίση στη μηχανική. Είναι πολύ όφραλο αυτό! Μπράβο!

Μ' άφοσ κοίταξε τον Τζάκ προσεκτικότερα:

— Μπα! έκαμα. Μά δε μου φαίνεται πολύ γερό παιδί! Τι λές και σύ, Ρουντίκ;

— Έτσι φαίνεται, μά δεν είναι άδύνατο, άποκρίθηκε ο άρχιεργάτης. Άπειναντίας με βεβαίωσαν πως έχει δύναμη έκτακτη.

— Καταπληκτική, κύριε διευθυντά! έπρόσθεσε κι' ο Λαμπασσέντρ πλησιάζοντας.

Κι' επειδή ο διευθυντής τον κοίταζε με κάποια έκπληξη, θεώρησε χρέος του να του θυμίση πως άλλοτε ήταν κι' αυτός εργάτης. — Ρουντίκ ο δευτερότοκος, — αλλά έδω κι' εξη χρόνια είχε φύγει από το εργοστάσιο για να μπη πρώτα στο θέατρο της Νάντης και κατόπι στην Όπερα του Παρισιού.

— Σας θυμώμαι πολύ καλά, του είπε ο διευθυντής μ' έντελώς αδιάφορο ύφος. Και σηκώθηκε άμέσως, για να τελειώση ή όμιλία.

— Πάρε το μαθητή σου, μπάρμπα Ρουντίκ και προσάθησε να τον κάνης καλό εργάτη. Από σένα είμαι πάντα εύχαριστημένος. (Άκολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Σάν ερχεται το καλοκαίρι
Κι' ανθίζει η τριανταφυλλιά,
Την όμορφή σου τη φωλιά
Θα χτίσεις στά δικά μας μέρη,
Μ' απ' το κλαδί όταν μαδά το
στού φθινοπώρου την όρμη,
Θα φύγης πάλι στη στιγμή
στις φοινικίδες και τόν άρχαίο
Ναίλο.
Ανθρακωπος

Τ' ΑΙ-ΓΙΩΡΓΙΟΥ

Η καρπίνα κρυπά άδιάκοπα
ντελαλόνας την άδριανη μεγάλη,
γιορτή. Ο μεταλλικός της ήχος
φερεινοτάτος πάνω απ' το ψηλό
καμπαναριό τ' Αι-Γιωργή, που
βρίσκεται στην κορφή του ψηλού
λόφου, στήζει το βραδυνο σκοτάδι
κι' απλώνεται γύρω στις μοσχο-
μυρισμένες από το θυμάρι πλαγιές,
κάτω στο χωριό, ανάμεσα στά σπορ-
σμένα σπιτικά με τα μικρά πα-
ράθυρα, στις καλοσκοπιμένες
αβλές και γύρω απ' τις χοντρο-
φτιαγμένες έλιδες και τις καταπρά-
σινες λέυκες. Ο χαμόθυμος ήχος
της καρπίνας, πάνω απ' το ψηλό
καμπαναριό τ' Αι-Γιωργή ξεκι-
νώντας και ντελαλόνας την άδ-
ριανη μεγάλη γιορτή του χωριού,
απλώνεται μέχρι κάτω του πο-
ταμι, γύρω απ' τα βλασταρωμένα
πλατάνια, που σκεπάζουν το γορ-
γοκίνητο καθάριο νερό, πέρα στο
μαντιό των τοσαπιδιών, άνει-
περα στάλλα χωριά κι' άκόμη
μέχρι κάτω στον πράσινο κάμ-
πο και τα νιοφτεμένα μπιστόνια.
Τα σπιτία μοσχοβολάν από πά-
σορα κι' άσπράφουν από νοικοκυ-
ροσύνη σήμερα. Τα χοντροκόνα
βαλθήκανε στα καλοσπυμένα τζά-
μια, που θά γυαλίζουν αβριο στις
πρώτες άκτινες του ήλιου. Το
κάδρο του ποταμού βγάλθηκε απ' το
μπασούλο και κρεμάστη στον τοί-
χο ά καθρέφτης σκεπάστηκε με
το λεπτό άερατό τούλι, που
ήτανε τόσο καιρό στο βάθος του
μπασούλου κι' αυτό φυλαγμένο
τά φορτσέρια σκεπαστήκανε με
το λευκό ποικουλένιο σεντόνι
και το τραπέζι στρώθηκε με το
κεντητό τραπέζομάντηλο και βάλ-
θηκε στη μέση του το βάζο με τις
μαργαρίτες, τα γαρύφαλλα και τις
παπαρούνες τις κόκκινες, που
μάζεψε η Κούλα το γιώμα μέσ'
απ' τόν κήπο τραγουδώντας.
Τό όφρι μοσχοβολάνε από τα
φρέσκα φωμαία που άραδιαστήκανε
εκεί πάνω, ή καφέλλα πό τα ζεστά
γλυκά που πάρεψε η μητέρα κει
μέσα, και το ντουλάπι από τη ρο-
δοκόκκινη τίγρη.
Και τώρα πιά που τοιμάσθη-
καν όλα, θά βγάλ' η μητέρα πό
το μπασούλο τα καλά μας φορέ-
ματα: την κλασική ποδιά της
Κούλας την πολυάσπρη, τη θα-
λασσιά μελιούτζια του Νίκου

και τις γριωτές του καλκοίτες.
Θα φορέση κι' αυτή τό καινούρ-
γιο της σταχτώ φόρεμα κι' όλοι
μαζί, — ή Κούλα θά πηγαίνη
μπροστά κρατώντας τό Νικόκη όπ'
τό χέρι, — θά πάρωμε τό φιδωτό
δρομάκι που περνά ανάμεσ' απ'
τις λιγαριές και τα σόγια και
θ' άναβούμε πάνω στον Αι-Γιωρ-
γη που γίνεται δλονυχτία άπόψε.

Τόστέρια άφθονα λάμπουνε
και τό σκοτάδι που πύκνωσε κι'
ή άσέληνη νύχτα τα κάνει πιά
πολύ φωτεινά. Κάτω στο χωριό
μερικά φώτα διακρίνεις έδώ και
εκεί κι' άλλα πέρα στον κάμ-
πο. Κόσμος άναβαίνει άδιάκοπα διά
πάνου, — άκόμη κι' απ' τα γειτο-
νικά χωριά είναι φερόμενοι, κι'
άσπάζονται τη μεγάλη χρυσή
εικόνα τ' Αι-Γιωργή, που στή-
θη σε στής έκκλησιώνας τήν όρμη,
στολισμένη μ' ένα στεφάνι τριαν-
ταφυλλιά. Ένας σωρός λιβάνι
φερόμενος τάμα καιται και στάς
ναύρι άδιάκοπα κι' ό καιπός του
άναβαίνει στάστέρια δλόδια. Η
έκκλησιώλια στολισμένη με τίς σπορ-
τιές που μοσχοβολάνε, ό παπάς
με τό χρωμάτιστο πετοράχιλι του
και τα κάταστρα γένεια του, οι
βαθίγγωμες εικόνας που λάμπουνε
και τάφθονα φώτα, κεριά βαλμέ-
να στα μονουάλια κι' άλλα που
κρατάνε στα χέρια, δίνουνε μια
ξωτική όμορφιά μέσα στην νύχτα.
Και τότε, σά βλέπεις την κατανύξη
που πλημμυρίζει τόσες ψυχές, τη
φωτοχυσία την άπλετη, κι' άκούς
τη μελωδική ψαλμωδία, κι' όλα
τούτα μέσα στη νύχτα, έδώ στην
κορφή του βουνού, τότε, χωρίς
νά έξαρς γιατί, θάδελες νάγκα-
λιάσως όλο τούτο τόν κόσμο, γέ-
ρους και νιούς, γερούς κι' άρρω-
στους, φίλους κι' έχθρούς. Είναι
μια έλλη ψυχή που ξετυλίγεται
μέσα μας μερικες θεοδαλίτες
ώρες, άνώτερη από κάθε επίγειο,
μακριά πό κάθε ταπεινή σκέψη,
πλασμένη μονάχα με τής άγάπης
τό άρωμα, — τό καλύτερο όδρο του
Πλάστη.
Αγης

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Γυλάν! Γυλάν! Γυλάν! Γυλάν!
Έσήμανε το μικρό και κάσπερο
έκκλησάκι του προφήτ-Ηλία, που
βρίσκεται εκεί άπάνω στην άκρη
του χωριού, στην κορυφή του
λόφου. Ήταν Ψυχόςάββατο και
κάθε σπιτι έπρεπε να στελείη ένα
πιατάκι στάρι στην έκκλησιώ του
νεκροταφείου. «γιά νά φάγε οι
ψυχές». Ο ήλιος άρχισε νάπο-
σώρη σιγά-σιγά τις άκτιδες του
απ' τόν μικρό χωριουδάκι, τ' άγ-
δόνια γλυκοκελαιοδούσα γαρου-
μένια, πετώντας άνάμεσα απ' τ'
άνθισμένα δένδρα της άνοιξης,
και τό ποταμάκι κατέβυανε από
ψηλά, άγροσυμώντας τά πλατιά
φρεγά του μύλου.
Όλε; οι γριούδες του χωριού,

μ' ένα πιατάκι στάρι καθεμιά,
πήραν τό όροιο που έβγαίνε στό
έκκλησάκι. Νά ή κυρά-Γιαννού
που μολυνά, ή κυρά-Πέτρουλα
που περβολόνη ή κυρά-Δημήτρι-
να του κίρδρου... Κι' άλλες
πολλές φαινόντουσαν στό μονο-
σάτι, πλησιάζοντας στό νεκροτα-
φείο. Ο Παπάς, ένας γέρος ό-
γδοντάρης, με σεβάσμα μορφή
και με μακριά κατάλευκα γένια,
περιμενε παρός στην άγια Πύλη
κι' ένας γέρος - ψάλης μουρου-
ριές στο ψαλτήρι του. Άμέτρητα
κεριά καίγανε στό μεγάλο μ-
νουάκι, και μια γρηούλα που
φαινότανε γιά έκκλησιώσια, μά-
ζεψε τις δεκάρες και τά πρόσφο-
ρα που φέροναν οι χωριάτιες γιά
τόν «πασιόλη». Τό κορίτσι γέ-
μισε πιά από στάρι.
«Έλλογητός ει Κύριε...» άκού-
στηκε ή γέριχη φωνή του παπά,
και τ' δλοκάθαρο έκκλησάκι άγ-
τήχησε πέρα γιά πέρα. Τί ώραία
όψη που έλαβε τόρα τό μικρό
αυτό έκκλησάκι! Άκρα οιαπή. Μό-
νο ή φωνή του γέρου παπά άκου-
γότανε, που προσηλωμένος τόρα
στό Χριστό που ήτανε στό άση-
μοστολισμένο τέμπλο του, έλεγε
τις εδής. Σε λίγο ή λειτουργία
έτελειωσε, κι' οι γρηούδες
τόρα, κάτω απ' τα κυπαρίσσι,
άρχισαν νά μορλολογοϋν πάνω
στο μνήματα, καθεμιά πο νε-
μένη ψυχή τόν δικό της χαμένο.
Κι' ή φύση ή γλυκειά, που γε-
λοσος στην άνθισμένη άνοιξη γιά-
μινος τόρα από λυγμούς, από κλι-
ματα κι' από λιβάνι.
*Αχ, Χάρε!

Αναδρομής της Ατιμής

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο θεός μαθαίνει στον Τοτό
τις υποδιαφορές της λίρας και
του λέει ότι τώρα μιλά πέννα έχει
δύο σχεδόν δραχμές.
Κι' ο Τοτός ένδοξασμένος:
— Φαντάσων τί ώραία που θά
γραφάρ και πόσον καιρό θά βρωσί!
Χρυσούθρας
*Α Σκαρδαλίτσα άκούει πώς
βυθίσθηκε ένα πλοίο με μηχανή
500 ίππων. Και φωνάζει:
— Δόστουχα ζώα! Και πνίγη-
καν όλα; Μάγισσα

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Όσοι ήλθε ή συνδρομή
των, όφείλουν να την άνα-
δουαν τό ταχύτερον.
Όσοι δέν έστειλαν τό υπό-
λοιπον της συνδρομής του
προηγούμενου έτους, παρα-
καλούνται να τό στείλουν.
Όσοι επιθυμοϋν να λά-
βουν μέρος εις την κίρηση,
πρέπει να στείλουν δρ. 10
διά να πάρουν ψευδώνυμον
και να προτείνουν δύο-τρία
της άρεσκείας των προς έκ-
λογήν.
Διά τό Μηνιαίον του Πο-
λέμη δεικνύ κάθε προσφορά,
και ή μικροτέρα.

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος άνανά-
σις της συνδρομής του.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΙΣΕΩΣ

Διαβάστε πρώτα αυτό τό κείμε-
νο, που είναι ή άρχή ένός μικρού
άνεκδότου διηγήματος.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Την Κυριακή έκείνη ήταν κιά-
λα και μια μεγάλη γιορτή ή μι-
κη ή Ελένη έντενα χρονών κο-
ριτσάκι έβαλε γιά πρώτον φο-
ρά τό καινούριο της φόρεμα τί
όμορφο γαλάζιο σαν τόν ουρανό
με άσπρα κουμπιά και με ά-
σπρες κορδελίτσες τρέλα του
πηγαίνει θανμάσια της ελπε ή
εαδέρφη της ή Κατίνα που τό
ζήλεψε λιγόνι κοτό τό βρισνω
νάταν ένα δάχτυλο μακρότερο
ό ήμει είπε ή Ελένη τόρα τά
πάνου τόσο κοντά κι' άκόμα
κεί κοντά και είπε ή άλλη με
τά μεγαλύτερα κορτίνα έαν εί-
σαι πολύ μικρή γιά τόσο κοντό
φουστάνι ή Ελένη γέλασε νο-
μίζοντας πώς ή εαδέρφη της θέ-
λησε να της κινή έν' άστειό δέν
νατάλαβε πώς είχε πεί μιάν ά-
νοσία από τη ήλιεία της γιατί
αυτή ήταν ένα άθωο κορίτσι δέν
έζηλευε κανένα και δέν φαντα-
ζόταν πώς ύπαρχουν στον κό-
σμο και ήλιάρδους γελώντας ά-
κόμα βγήκε με τη μητέρα της
να πάη στην έκκλησιώ στο όρό-
μο όλοι την κοίταζαν ό γιω-
στοι οι γριωτές της έλεγαν ή της
ψιθόριζαν με γεια κι' ή Ελένη
ήταν πολύ εδχαριστημένη και
χαρούμενη γιά τό όραίο της τό
καινούριο φόρεμα σε λίγο πή-
γε στην έκκλησιώ κι' ή Κατίνα
κι' έσάδθησε κοντά της...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Αθήνα, 38 όδος Ερμούιδου
την 26 'Ιουλίου 1926.
ΜΕ μεγάλη χαρά δημοσίεωσ ή-
μερα ένα όροιο ποιημάτων του κ.
Γιάννη Παργαλιού. Ο παλιός κι'
άγαπητός μου συνεργάτης, όσπερ
από τόσον καιρό, μου τό έστειλε
μ' ένα γράμμα που με συγκίνησε
πολύ... Έλπίζω τόρα να μάς θυ-
μείται κάπου-κάπου, και μένα και
τά παιδιά μου που τόσο τον αγα-
ποϋμε.
Τυπώθηκε και τό Β' βιβλίό της
«Κοινωνικής Τριλογίας» του κ.
Γρ. Σενοπούλου, τό μυθιστόρημα
«Τίμιοι και Άτιμοι». Έχει
τόν ίδιον όγκο με τό Α' (Πλοδοιοι
και Φτωχικά) κι' ένα χαρακτηρισμό
έξωφύλλο, σχεδιασμένο από τόν κ.
Κόστα Δημητριάδη. Και τιμάται
άπισθη δρ. 30. Περσιτό να τό συ-
στήσω στους μεγαλύτερους φίλους
μου (μόνο σ' αυτούς) που διαβά-
ζουν Δογοτεχνία. Η Τριλογία αυ-
τή είναι τό σημαντικότερο άς τώ-
ρα έργο του κ. Σενοπούλου. Όλοι
οί κριτικοί, κι' οι άσθηρτέροτοι,
έγραψαν μ' ένθουσιασμό. Τόρα ο-
πάνε και τό Γ' βιβλίό, «Τυχα-
ροι και Άτυχοι». Έννοείται ότι
καθώς απ' αυτά τό μυθιστόρημα,
άν και μέρος ένός συνόλου, είναι

διηγημάτων. Κι' αυτό είναι τό
θέμα του σημερινού μας Μικρού
Διαγωνισμού.
Είναι ό δεύτερος που κάνει ά-
φότου μου έδωσε την ιδέα ή φίλη
μας Τριανταφυλλία. Κι' ό πρώ-
τος, που προχθές δημοσιεύθηκε
τ' Αποτελέσματά τ' υ, μου έδει-
ξε πώς είναι πολύ δύσκολο Δια-
γωνισμός. Γι' αυτό, στή τη φο-
ρά, σάς δίνω άκόμα απλούστερο
κείμενο. Δοκιμάστε πάλι και θά
ίσοδμε...

Ο όρο είναι οί έξης:
1. — Τό κείμενο με τη στίξη
του πρέπει να γραφθή πολύ κα-
θαρά, με μεγάλα γράμματα, σ'
ένα φύλλο χαρτί όχι μικρότερο σ'
πόμψη σελίδα της «Διαπλάσεως».
(Καλό θάταν μάλιστα άν τή ση-
μεία της στίξης γραφόνταν με
κόκκινο μελάνι, καθώς και τά κε-
φαλαία γράμματα, γιά νά διακρί-
νονται άμέσως.) Από πάνω, τό
χαρτίόραφο πρέπει νάχει τόνομα
του διαγωνιζόμενου, τό ψευδό-
νυμο του (άν έχη) την ήλικία,
τη διαμονή και τη χρονολογία.
Υστερα τον τίτλο: «Γιά τόν Μ.
Διαγωνισμό ΣΤΙΣΕΩΣ». Τό Κυ-
ριό της Φόραμα. Και στο τέλος
πάλι την υπογραφή.
2. — Δοξάει μικροδν να λάβουν
μέρος όσοι έχουν ψευδώνυμο έγ-
κεκριμένο γιά τό 1926. Με πλη-
ρομή άρχικής οί χωρίς ψευδώνυ-
μο συνδρομηται ή άδελφία των,
και δραχμών δύο οί άνορασταί.
3. — Βραβεία δάπνευμηθουν τό
όρισμένα γιά όλους τους μικρούς
Διαγωνισμούς, σύμφωνα με τό 5
Κεφάλαιο του Όδηγού (§ 2 και
καθέτης.)
4. — Απαντήσεις είναι δεκται
ός τό τέλος Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
Αθήνα, 38 όδος Ερμούιδου
την 26 'Ιουλίου 1926.
ΜΕ μεγάλη χαρά δημοσίεωσ ή-
μερα ένα όροιο ποιημάτων του κ.
Γιάννη Παργαλιού. Ο παλιός κι'
άγαπητός μου συνεργάτης, όσπερ
από τόσον καιρό, μου τό έστειλε
μ' ένα γράμμα που με συγκίνησε
πολύ... Έλπίζω τόρα να μάς θυ-
μείται κάπου-κάπου, και μένα και
τά παιδιά μου που τόσο τον αγα-
ποϋμε.
Τυπώθηκε και τό Β' βιβλίό της
«Κοινωνικής Τριλογίας» του κ.
Γρ. Σενοπούλου, τό μυθιστόρημα
«Τίμιοι και Άτιμοι». Έχει
τόν ίδιον όγκο με τό Α' (Πλοδοιοι
και Φτωχικά) κι' ένα χαρακτηρισμό
έξωφύλλο, σχεδιασμένο από τόν κ.
Κόστα Δημητριάδη. Και τιμάται
άπισθη δρ. 30. Περσιτό να τό συ-
στήσω στους μεγαλύτερους φίλους
μου (μόνο σ' αυτούς) που διαβά-
ζουν Δογοτεχνία. Η Τριλογία αυ-
τή είναι τό σημαντικότερο άς τώ-
ρα έργο του κ. Σενοπούλου. Όλοι
οί κριτικοί, κι' οι άσθηρτέροτοι,
έγραψαν μ' ένθουσιασμό. Τόρα ο-
πάνε και τό Γ' βιβλίό, «Τυχα-
ροι και Άτυχοι». Έννοείται ότι
καθώς απ' αυτά τό μυθιστόρημα,
άν και μέρος ένός συνόλου, είναι

αυτότελες, ανεξάρτητο, και μπο-
ρεί κανείς να τό διαβάση χωρίς νά-
χρ διαβάσει τάλλα.
Μιχαήλ Δέφνερ, άπαντα σε με-
ρικέσ από τις άποψεις σου. *Υχι,
και ψευδώνυμο νάχη κανείς, δέν
επιτρέπεται να φανή στη Σελίδα
με τ' όνομα του. Γιατί πού θά τό έξ-
ή ή άλλος; Κι' άπό ό Κανονί-
σμός λέγει ότι μόνο όσοι έχουν ψευ-
δώνυμο λαβαίνου μερος στή Σελί-
δα, θά νομίση πώς είναι έξαιρέση.
— Ναι, στο Διαγωνισμό των Δου-
κών Δέξων μπορεί κανείς να ση-
μειώση έλες: ή λέξεις που νομι-
ζει ότι ταιριάζουν σε κάθε θέση.
Κι' άν άνάμεσα σ' αυτές είναι κι'
ή ζητούμενη, ή δική μου, ή λύση
θεωρείται όρθή. — Τά σωστά είναι
μεγαλύτερος (όλα τά ες έσπερ
τά γραφουν με υ), τόρα, έται-
ρεία. Όσο γιά τό πράγμα, με ό-
ζει ή άνα ή άνα. Ο αν ή λέξη ει-
ναι άρχαία κι' έχη περιποιημένη,
διατηρούμε την περιποιημένη της
και στή Δημοτική: αέρας, σώμα,
κίττος κτλ.) Στις νέες λέξεις βρά-
ζουμε όξια: βούβλο, κούτρο, ή
γυναικία κτλ. Επίσης και τό πρηνή-
μα, όταν τό κάνομε πρηνήμα ή
πρηνή, θέλει όξια. Τώρα, είναι
και δημοτικιστές που παντού βρά-
ζουν όξια (αέμα, σώμα) είναι
κι' άλλοι που γραφουν κούτρο, ή
γυναικία, με περιποιημένη. Άλλά
τό επικρατέστερο όσθημα είν' αυ-
τό που μεταχειρίζομαι κι' έγώ. Ή,
θά ίδοιμε μεθαόριο και τή Γραι-
ματική της Ακαδημίας...

Η Κερίσλευνη Νεράϊδα μου
γράφει: «Τώρα, ιδίως τά βράδια
που δέν έχω πιά μελέτη και στε-
νωχωρηθώ, ή μόνη μου παρηγο-
ριά είστι σέ. Μόλις κοιμηθών θ-
λοι, έγώ παίρνω τά όφρατα σου φυ-
λάδια και διαβάζω τά ίδια, όλο τά
ίδια. Κι' όμως στο κάθε τί, την
κάθε φορά που θά τό έξαγιαδέσ-
ω, βρισκο πάντα κι' ένα νέο, ά-
ραίο». Πραγματικός με την πρώ-
τη φορά που διαβάσει κανείς κάτι
τι, (καλό, έννοείται, από όόκιμο
συγγραφέα γραμμένο.) δέν μπορεί
να ιδή όλα τά καλά που έχη. Πολ-
λά τό διαφεύχουν και τά βλέπει
μόνο στο δεύτερο, στο τρίτο, στο
τέταρτο διάβασμα.
Κι' ή Μαρκίτα, — μου γράφει,
— «πώς κάποτε τά ίδια με τό μι-
κρό έκείο φίλο που κ. Φαίδωνος;
Της έστειλαν (δηλαδή ένα φακέ-
λο μ' ένα χαρτί που άρχίζει έτσι:
«Είς την Ίερουσαλήμ ήμοσθη φω-
νη...» Ένα σωρό άλλες «κουταμά-
ρες» και στο τέλος την άδηγία να
τό άντιγράψη 9 φορές κτλ. γιατί
άλλαίτιμα θά της συνδέναι κακό.
Η Μαρκίτα όμως δέν τό έκαμε'
κι' όχι μόνο κακό δέν της συνέθη,
άλλ' άπανταγίας έπέδεις τις ήμέ-
ρες έλαβα και μια πολύ εδχαρήτη
είδηση. Πού θά τη έστ... καμιά
φωνή δέν ήκούσθη εις την Ίερου-
σαλήμ...
Στή ήλικία σου, Νάγκισσε, δέν
μπορεί να γόση κανείς τό θέρος
και την άγάπη της ζωής, όσο με-
γάλη άρρώστια κι' άν πέρας.
Πάντα ή λιποθυμία σου θάτην πα-
ροδική τό λόγια μου συνετέλεσαν
μόνο να παρήση πού γρήγορα (και
γι' αυτό χαίρω πολύ.) Χαίρω άκό-

μα που, άν και μεγάλο, θά λα-
βαίνης πάλι μέρος σ' όλους τους
Διαγωνισμούς και σ' εδχαριστώ γιά
όσα γράφεις άπάνω σ' αυτό. Ο κ.
Φαίδων νομίζει, — άν και δέ τι
μάται καλά, — ότι εαίραφραγα γε-
ράδες και τέτοια ύπερφυσικά και
γι' αυτό μόνο δέν έκαμα «Επιστο-
λή» γιά κείνα που τό έγραφε, κι'
όχι γιατί τό θέμα δέν θά αν
«γενικό» ένδιαφέροντος». Όσα γιά
τη «Κυριακή της Διαπλάσεως»,
όι άπαντήσεις στην τελευταία, που
έχει προκηρυχθή πρό πολλών έτών,
έχουν βέβαια μπειροστέψει ή άνα-
νίας όμως θά βρή τρόπο να τις...
φρασκάρη, — θά ιδής, — κι' ή Κυρι-
ακή αυτή, ή παλιά, θάναί ένδια-
φέρουσα σαν χθεσινή. Έννοείται
ότι συγγρόνος θά προκηρυχθή νέα
πό αυ' ή θά γίνη σύντομα.

Πώς φαντάζεται τη; Άλληλο-
γραφία μου ή Ελένη; ήλιάρη τί
φαντάζεται όταν διαβάη την Άλ-
ληλογραφία μου; Άκούστε τί λέει:
Πώς σ' ένα όροιο συγγραμμένο
σαλονάκι-γράφο, μαζή με την ά-
κατηγή τους διαπλάσε, τόν άγαπη-
τό και σεστότο διουθητή μου κ.
Παπαδόπουλο, τόν κ. Φαίδωνα και
τους λοιπούς συνεργάτες, βρισκόν-
ται όλα τά παιδιά που μου γρά-
φουν, και και κομμεντιάζουν γιά
διαφορα πράγματα, γιά τη ζωή
τους, τά μαθήματά τους, τις δια-
σκεδάσεις τους, λένε τις άποψεις
τους κι' άνοδνε τις άδηγίες και τις
συμβουλές μας, όπως γίνεται σε μι-
ά οικογένεια τό βράδυ. Στο τέλος, έ-
να παιδί σκηνάειται, περνά απ' τό
γραφείο, άκούει δύο λόγια ριαστι-
κά, — με άδη, μία πληροφωρία,
— χαίρεται και φεύγει. Κι' αυτό είν-
αι τό «Η διαπλάσις άσπάζεται».
Κάτι τέτοιο δέν φαντάζεσθε και
οί;...
Νά κι' ή Νοικοκυρούλα, που
τή συγχάρω γιά τό όραίο: δέν
μύ έγραψες τόσον καιρό γιατί έ-
κανε... ζέστη και περιμενε να
βρέξη και γιά βροσίση γιά νά μου
γράφη. Αι' έγώ ή καλύτερη που
οί; γράφω όταν μου γράφετε, — κι'
όταν δέν μου γράφετε άκόμα, — με
ζέστη ή με κρύο, βρέχει χιονίζει...
«Ας είναι! Πότε όμως ή γόνιμη
σέ ιδέε; που είναι ή Νοικοκυρού-
λα? Μου προτείνει πάλι μια εδφύ-
σταχη γιά να συμπληρωθί τό πο-
σόν που χρειάζεται άκόμα γιά τό
Μηνιαίο του Πολέμη. Άλλη μια,
πολύ καλή, μου προτείνει κι' ό
Μιχαήλ Δέφνερ. Βραβείη όμως
τά λίγα που λείπουν, έλπίζω να
μαζεθών γρήγορα, προς τό παρόν
δέν θά κάμω τίποτα. Άργότερα, άν
ιδώ ότι θά χρειασθών κι' έκτακτα
μέτρα, θά κάμω τό Λακείο που
μου προτείνει ή Νοικοκυρούλα.
Καλή διασκεδάση λοιπόν στην
Τράπεζα, Άγροκατάκο. Άπό
κει τοιάχιστο έλπίζω να μου γρά-
ψης, πού συχνά απ' τό χαμόνα
που δέ σάφιναν τά πολλά μαθή-
ματα. Έχεις δικιο να λιπαράς τά
καρτίνα που άρχι μαγιάλουν λίγα,
κάθινουν όλο με την ιδέα πώς έ-
μειαν άρεσ α. Στανγοφρονύται πα-
λό στην άσρηγή ζωή τους, γιατί ή
διασκεδάση δέν μπορεί ποτέ νάνα-
πληρωθή την έργασία. Πολύ πού
ετυχησμένα, — κι' άς μη φαίνεται,

— είναι τά καρτίνα που, σαν δέν
εξακολουθών και μεγάλα να
καταγινώνται, να μελετούν, να μα-
θαίνου. Κι' έπειδή θάάκηρη ή ζωή
του ά θρόπου δέν είναι άρκετή γιά
να μάθη όσα θά τόν εδχαριστού-
σαν, — γιά νά μιν πιά όσα θά του
έχραταόνο, — αυτό πρέπει να τό
κάνη όσο μπορεί.

Εργή της Άνδρου, Έγκυκλο-
παιδικό Δεξικό στην Έλλάδα είν-
αμε μόνο ένα παλιό, αλλά καλλι-
στο γιά την εποχή του, πιν Μάρτ
και Χίρατ. Τώρα δάχομε κι' άλλ-
λα διό: τό Δεξικό του Έλευθερου-
δάκη, κι' έν' άλλο — δέν θυμομαι
τόρα τόνομα του εκδόη — που
άρχιος να βγαίνη κατά φυλλάδια.
Έχεις δικιο ότι έλες αυτές οι Έγ-
κυκλοπαιδίες έχουν τό κακό να
καλιώνουν. Έλπίζω όμως, ότι θά
γίνονται άρκετά συχνά νέες εκδό-
σεις ή θά βγίλινουν συμπλήρωμα-
τα, παραρτήματα, που θά έχουν ό-
λα τά νεώτερα. Έτσι, ετι δέν θά
βρίσκη κανείς στο Δεξικό, θά τό
βρίσκη στο Παραρτήμα.

Όραίας Έπιστολάς μου έσται-
λαν αυτήν την έδομάδα κι' οι έξης:
Βίγλα, Άνεμόνη, Χίρατό Σπί-
τιού, Βιολέττα, Νυφούλα τ' Ο-
ρανού, Φιρφορίτες, Λυδοκυ-
λιν, Βεατρίκη, Ένδοξος, Έλ-
λη, Κένταυρος, Μινώδα Γλε-
ντζές, Μινώδα, Πικρή, Σιλαβία
και Ίμογγη... Έξέτελεσα τις
παραγγέλτες τον και τους εδχαρι-
στώ γιά τά καλά λόγια. Σε μερι-
κά θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Γιά τη Σ.Σ.Σ. έθώλωσα ότι δέν
δέχομαι προς τό παρόν κομμάτια.
Παρατήρη όμως ότι οι φίλοι μου
έπαφον να μου στέλνουν και Πα-
δικά Πνεύματα. Μά όχι! παρενή-
γησαν. Παιδικά Πνεύματα δέχομαι
πάντα κι' απ' όλους.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΕΥΜΠΡΟΣΘΗ
ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22-23 ΚΙΛ.

- 74ον Δελτίον Εισφορών
«Ένδοξος Έλλην» Δρ. 5.—
Γεωργίος Ν. Αρούσος » 4.—
Κ. και Σπ. Άλ. Σάδνης » 30.—
Κική Β. Παναταλέοντος δρ.—
75 και 6 άδελφός της
δρ. 25, τό όλον » 100.—
«Ρόδον της Έρμούου» » 15.50
Μιχαήλ Ο. Δέφνερ » 3.—
«Αίμιλία Χωδ» » 5.50
Προηγούμεναι εισφοραι
κατά τό 73ον Δελτίον
('Ιδε φέλλ. 31ου) δρ. 18.705.—
Έν όλω μέχρι 27/7/26 » 18.868.—
(Χρειάζονται άκόμη
δραχμαί 4.100 περίπου).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδδέν ψευδώνυμον έμπροσθη ή άνα-
νοείται, άν δέν συνοδεύεται από τό δι-
κασίματος δρ. 10.— Τά άγνωστά ή
άνανομένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμ-
βρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α,
άπόκου εις άπόφρα και όσα από Κ, εις κο-
ρίσια.
Νέα Ψευδώνυμα: Πυρπο-
λητής Κανάσης, α. (ΚΣ). Κρητι-
κος, α. (ΣΣ). Νάν-Πίγχοτος, α.
(Κομμετίλλ). Στε-Λόκκοτος, α.
(ΙΙ). Άθλήτρια, κ. (ΚΠ). Ορ-
φανούλα, (ΚΙΙ).

Η Διαπλάσις ασπάζεται το εφίλου της: *Ὀλυμπίασαν* (μπαρ-θο, μικρόθα μου! σὲ φιλεῖ κι' ἡ κυρὰ-Μάρθα ἔ, τοῦ χρόνου λοιπὸν ελπίξω...)
Ξανθὴν Ἐλληνοπούλλαν (κι' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη πολὺ ἄρα τοῦ γράμμα σου καὶ θέλω νὰ μοῦ γράψω συχνά γιὰ τὸ ἄριστον σὲ συγχάρω!) Ἀμαζόνα (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπᾶθωμα καὶ τώρα περιμένω γράμμα σου ἀπὸ τὴν ἐξοχή) **Κένταυρον** (Παιδικὰ Πνεύματα δέχομαι πάντα πόσο θὰ εἶ ἀεχθῶ καὶ κορμᾶτα θὰ σὰς πωλῶ, ἐνοεῖται πᾶς ἀνὴρ κόντε-Πίτης δὲν ἦταν γενομένος ἀρκούδα, ἡ Ἀράπα θὰ δὲν ἐρωγὰ ἀμείψω; ἀλλὰ εἶχε πύχη καὶ, καθὼς θὰ εἶδες, συνέβη τὸ ἐναντίο...)
Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος (δὲν περιφρονεῖ, φτάνει νὰ μοῦ γράψω τώρα συχνά χάρω ποὺ σοῦ ἀρέσουν τόσα καὶ μυητορρήματα μου καὶ ποὺ γουστάρεις πολὺ τὸ Λαμπρασάντερ μὲ τὸ πτό του...)
Δαβολεμένο Ροδιάνο (ναί, εἶδα γιὰ τοὺς φοβεροὺς ἀποτοῦς σεισμοὺς ποὺ σὲ τόσα μέρη ἐφερον καταστροφῆς οἱ καλιοὶ μου τόμοι εἶναι πὸ καλύτερὸν γιὰ τὴν διακοπὴν)
Γαλανόλευκην Σημαίαν (μὲ χάρη λαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸ μὰ εἰσι φράνεται, τὸ φθινόπωρον θὰ γίνωι π' ἀποκαλυπτήρια)
Ραϊμόνδον Μπονέ (τὸ ἴδιον πᾶσι καλά, ἀλλὰ ἡ γλώσσα αὐτῶν τῶν μεταφράσεων δὲν εἶναι κατάλληλη θέλω ἀπλοῦστερῶν ἔχει το δπ' ὄψει σου γι' ἀργότερα, ὅταν θὰ ζητήσω καὶ θὰ μπορέσω νὰ μοῦ στείλῃς τίποτε ἄλλο γιὰ τὴν Σελίδα πρόσθετος ὅμως καὶ τὸ θέμα νὰ εἶναι κατάλληλον, παιδικό)
Χόρ-Χόρ Ἀγὰ (τὸ Π. Πνεῦμα σου γνωστὸ Φαδρά καὶ Ἀσκήσεις δὲν δέχομαι τώρα)
Ταζζάν (σὲ συγχάρω γιὰ τὸ ἀριστό)
Δοριὰ (ἔσπελα ἐκ νέου)
Γλυκὸ Χαμόγελο (ἔσπελα) ἔχει δὲν εἶναι λάθος ἐγὼ ἔβαλα ποιητὴ ἀντὶ τῆς βασιλοπούλλας ποὺ εἶχε στήν Ἀσκήσιν σου, καὶ τοῦτο γιὰτὶ ὁ ποιητὴς μου εἶναι πὸ γνωστὸς ἀπὸ τὴν βασιλοπούλλαν σου)
Δημ. Γιαν. (ἔχει βέβαια ἔ κ. Φαίλων μόνο σὲ σὲς γράφει καποτος ἐκεῖ θὰ πῆρε τὸ ψευδώνυμό του, μὲ τὴν ἰδίαν ἔστι τὸ ῥᾶσο καὶ τὸ παπᾶ...)
Φωτεινὸν (σοῦ εὐχομαι περαστικά)
Συλάβαν Βασίλειαν (ἐλαβα εὐχαριστῶ ἄλλοις γαί, νὰ στείλῃς)
Λίαν Ἀδ. **Πολέμη** (χρυσόβετα βιβλία δὲν ἔχω διδλεξέ ἀπὸ τὸν Τριμοτάλογο νὰ σοῦ σταίλω ἄδεται)
Αἰγυπλίαν (ὄχι, ἀντὶ τὴν τεμπελιά... τὸ μυθιστόρημα ποὺ λέε, δημοσιεύεται ὁλοὴν στήν ἐφημερίδα «Καθημερινή» μὲρᾶ ποὺ ἐκράθε γραφομηχανή, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ μοῦ γράψω μὲ τὴν πέννα)
Ἄστρον τῆς Ἐλπίδος (ἐλαβα καὶ τὸ δεύτερον γράμμα σου τώρα θὰ βέβαιον, καθε Διαιωνισμός εἶναι χωριστός θὰ στείλῃς τὰς λύσεις ἀπὸ τὴν ἐξοχή τῆς Τριμηνίας, δηλ. ἀπὸ 1ης Ιουνίου καὶ θὰ κριθῆς ἀναλόγως τῶν λύσεων ποὺ θὰ ἔχῃς βρεῖ μέρη τῶν λύσεων Ἀθροστού ἐπειτὰ θάρχαλ νὸς ἀταγωνισμός κι' ἄν θέλῃς, θὰ λάθῃς μέρος καὶ σ' αὐτόν)
Γ. Ν Ἀρσόν (χάρω πολὺ,

καλιέ μου φιλε, ποὺ ἀποφάσεις νὰ μοῦ γράψῃς βέβαιον στήν ἀρτιθμωσὴ τῶν στίχων λογιζοῦνται κι' οἱ ἐπικεφαλίδες, οἱ τίτλοι, αἱ ὑπογραφαὶ κτλ. στίχοι δὲν εἶναι κι' αὐτὰ; ὁπωσδήποτε τὸ ἔβαλα σωμα δὲν ἔχει σημασία ἐγὼ θὰ ἰδοῦ μόνο ἂν βρῆκες ἢ ὄχι τὴν λέξιν)
Πυροπολητὴν Κανάρον καὶ **Κορητικάνι** (αὐτὰ σὲς ἐνέκριναν, χάρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασίν σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψετε τακτικά)
Ἀντριώτην (ναί εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὸ ἐσπᾶθωμα)
Ἐλληνικὸν Ἰδεώδες (ὄχι, αὐτοὶ δὲν εἶναι πιά γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ νὰ θυμοῦμαι ὅλους τοὺς τοὺς γιούς, καὶ δὲν ἔχω πρόχειρη Μυθολογία)
Υπιπέτην Ἀετὸν (καλὸς ἦλθε!)
Συλάβαν Βασίλειαν (σοῦ εἶχ' ἀπαντήσαι παρρησίᾳ, ὅταν ἐλαβῶ καὶ τὸ δεύτερον γιὰ τὴν 2. Σ. πρὸς τὸ παρὸν δὲν δέχομαι σ' ἐτέοια γράμματα ὅταν αὐτὸ ποὺ ἐλαβες, νὰ μὴ ἀπαντᾷ; νὰ τὰ σίχῃς κομμάτια)
Ἀδάρον Καλῶσαν (καί σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐσπᾶθωμα)
Φοῖβον, Γερζόμημον κ' Ἄ.
Θ. Μ., Συρανὸν, Εὐστράτιον Παξινόν. (ἐλαβα, εὐχαριστῶ)
Μανουῶσαν Ι. Μανουῶσαν, Ἐλεγιώσαν Ἀντωνιάδον (ἔσπελα).
 Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλάβα μετὰ τὴν 25 Ιουλίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 (ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμοῦ, Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 30 Σεπτεμβρίου)

544. Αἰτίγριφος
 Τῆς Ἁγίας Γραφῆς γυναῖκα Σόφρονον παῖδον μνηστῶν Κι' ἓνα ἀσθημα γεννιέται Ἀπ' τὰ πιδ εὐενικά.
 Ἀγνή Ψυχούλα

545. Λογοπαικτικὸς Συλλ. βόγριφος
 Ὑποθετικὸν ποὺ ἔφερεῖς Ἀνὸ φρεῖς ἂν τὸ προφέρῃς, Μία μεγάλη δροσερὰ Θι μὰς κἀνης μὲ χάρη.
 Δημήτριος Π. Καφετζής

546. Στοιχειώδριφος
 Ὅπως ἔχω ἂν μάρσιος, Στὸ Αἰγαίον εἶμαι νησι. Ἀν τὸν τόπον μου κινήσῃς Καὶ τὸ μ' μου κινήσῃς, Ζῶα θὰ τροφοδοτήσῃς, Κατοικίδια καὶ μῆ.

547. Δημῶδες Αἰνίγμα
 Φίδι δουφάει τὴ θάλασσα Κι' ἡ θάλασσα στερενεῖ Μὰ στοῦ φιδιοῦ τὴν κεφαλή Ὁ ἥλιος βασιλεύει.
 Αἰματωβαρμένη Δόξα

548. Πυραμῖς
 + * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω: νήσους τοῦ Αἰγαίου, γεωμετρικῶν σχήμα, ὄρα τοῦ ἔτους καὶ περιφίμος πορθμός.
 Γεώργιος Σ. Καρακαλάς

549. Κρυπτογραφικὸν
 1234567 = Ἀπόστολος
 212367 = Κριτής
 347 = Νήσος
 47 = Ἐπίσκοπος
 5127 = Σαφὸς
 61367 = Κατοικεῖται
 7467 = Δὲν ἐπάθε τίποτα Δόκιμος Ἀρτανιάν

550-554. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: **κῆτος, κῶμη, Πρίamos, Αἴθος, σκότος.**
 Ἰωάννης Σπ. Μαλικιότης

555. Τριπλή Ἀποστίχη
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ἡτοιμημέναν λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν πόλιν τῆς Ἀσίας, τὴν δευτέραν γράμματα χώραν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ τρίτα πόλιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας:

1. Φυσικὴ Ἐπιστήμη
 2. Ὀροσειρὰ τῆς Εὐρώπης
 3. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
 4. Σκευὸς καὶ ἀγώνισμα
 5. Πλανήτης
 6. Πέλαγος
 7. Κοινὸν ὄνομα μετάλλου.
- Περῆκεν Ἐλατο
- 556-560. Ὁμοίμορφα Φωνητικώλεπα**
1. ΑΙΟΗ = Ἀμαζών
 2. ΑΙΟΗ = Ζών
 3. ΑΙΟΗ = Βασιλοπούλα
 4. ΑΙΟΗ = Μοῦσα
 5. ΑΙΟΗ = Νύμφη

561. Γρίφος
 Τυγί Αἰσχί μ' 1
 Ἄνδρες Σ. Παναγιωτόπουλος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
562. Ἐνίγμα
 Doublez son S et cette chose Très nuisible, très mal, Deviendra, dans la mer, Grand ou petit animal.
 (Προστίθων)
 Φωρτυνιασμένη Θάλασσα
563. Sans Voyelles
 I - * - * - v - t - j - s - * - l - r - v - r
 Δημήτριος Χ. Παπαϊωάννου

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 20

295. Περιάνδρος (περὶ, Ἄνδρος), — 296. Χρυσὸς - Χρῦσης.
 297. Μάιος - Λάιος. — 298. Ἡ στάμνα, τὸ κανάτι.
 299. Δ 300. ENNIOΣ
 ΕΑΝ ΦΑΝΟΣ (Εἶς, Νομάς, Νά-ΑΝΟΙΞΙΣ μα, Ἰός, Ὁβε-ΚΡΟΤΑ ΑΙ ΑΣ ΛΟΣ, Στόνος.) — 301-305. Διὰ τοῦ Ρ: βαρύς, φί-σος, εἰς, ὄψα, ἀργός. — 306. ΑΑΡΩΝ (Ἄγιος, ΔΑνία, Κόρος, Σο-λίωτος, Μύρων). 307. Μῆ πᾶσι πῆστευε. — 308. Ἐδύγεια ἐπο-χρεῶνας. (νιέ, βγαίνει, α ἰπὸ χρε, ὄνοι.) — 309. EUGÉNIE (Εὐρο-πε, Uranie, Gaulois, Égéc, Naples, Iatle, Eve).

Εὐχάριστο κελοκαίρι
 περνοῦν οἱ ἐφοδιαζόμενοι με τὸμους «Διαπλάσεως»

Νεὸς Τριμοτάλογο

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντες: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἐκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δρ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894—1925) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 32 ἐν ὄλφ. Ἐκαστος τόμος ἀρραμος δρ. 80 καὶ ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τίλ ἐκᾶστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνα τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 5 ὁ ἀρραμος καὶ δρ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-κὸν δρ. 18 εἴτε ἀρραμος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀπὸ 4 ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλῆ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἔλαστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ ἑξ, μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 καὶ μὲ κεφαλαία δρ. 4.
 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
 Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
 (ΚΕΤ—504)

Κ ἀνεπιτηνὴν Δελεῖαν, τὴν ποὺ ἐπισχεθεῖς φεῖναν. ΤΑΨΑΝ (ΚΕΤ—505)

Π ἀρακαλοῖ τις φίλες μου νὰ μοῦ γράψουν σπὴν κεινοῦργίαν μου διεθνήν: Πί-να Ζαντ, Αἰθρὴν Λαμπρίας, Σ' ὄσον τὰ γράμματα, τὴν κἀντες ἢ τὰ Μ. Μ. ὄργισαι νηπιπνίση, παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρῶσον. Εἶχα πολλὰς ἀσχολίας, νὰ μὲ συγχωρῶσαι. ΒΡΑ ΠΑ, ἔ' σπῆσα, κατεργαρούλα. ΜΙΜΟΖΑ (ΚΕΤ—506)

δ ρῶδη Σάλλογος μὲ ὄνομα **ΦΑΛΗΡΙΚΟΣ ὈΜΙΛΟΣ**. Πρόεδρος: Σαντορινιός, Ἀντιπρό-δρος: Μαρῆς, Γραμματεὺς: Ἀποστο-λὸς, Γαβριὴς, Ἀλεξάνδρος, Σύμφουσι: Ἐσκαπόμενος: Ζαμάνος, Διαιωνι-σμῖν: Λεκατσῆς, Ἀντιπροσωπεῖων: Γαῖκος, Παραρτηρητῶν: Τσιφλέρης. Ζητοῦνται ἀντιπροσώποι. (ΚΕΤ—507)

Σ τὸν ἀγαπῶ τὸν ΓΙΟΥΝ ἈΝΘ' ἐκφράζω ἀπει-ρα συλλυπητήρια. — **ΣΚΑΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ**. (ΚΕΤ—508)

Φ αἰδρα, τί φοβηταῖρα εἶσαι! δὲν νηπέσαι; — **ΣΚΑΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ**. (ΚΕΤ—509)

Γ ΙΟΥ-ΠΟΥ, ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ, καὶ πονάτε σπὴν ἐξοχή; Μὲ θυμοσάσαι; — **ΡΕΠΟΡΤΕΡ**. (ΚΕΤ—510)

Ε ἰς τὸν (ΚΕΤ—233) διαγωνισμὸν μου, ἐκ τῶν 19 μόνον συμμετεσχόντων, ἐρα-θεύονται τρεῖς: Μάρκοιταρῆνας, Χιόνι, Γλυκὸ Χαμόγελο. — **Ἐλληνικὴ Δόξα**. (ΚΕΤ—511)

Α ΠΟΚΑΛΥΨΙΣ: Τοῖτος—Γεωρ. Πα-ουστάνης, Σανδὸς Δαίμων = Μιλτ. Κουτσῆς, Γεωργιάδου—Σταυρ. Ὀλιμπίος, Πέτρος Ρουσσῆ = Πέτρος Ἀθηνῶς. **ΤΡΕΜΕΤΕΒΕ!** — **ΝΑΤ-ΠΙΚΕΡΤΟΝ** ΠΕΡ-ΑΚΚΟΛΜΕ. (ΚΕΤ—512)

Κ ΡΙΝΟΕΥΚΗ ΠΕΡΑΙΑ. Γράμμα μου ἔσπελα, ποὺ εἶναι δικό σου; Κατεργάρα... — **ΣΚΑΒΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ**. (ΚΕΤ—513)

Α Χ' ΦΑΓΙΤΑ μου, ὄριος εἶσαι καὶ ἀβί-νεις, τὴ κρημὴ Φλογίτσα. Ὁνειρο τῆς Κέπρου—Μαρόλλα Μιχαηλίδου = Πρωτα-γωνίστρια τοῦ Χερσοῦ τοῦ Ζαλόγγου. — **ΡΩΔΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ**. (ΚΕΤ—514)

Κ ΟΜΝΗΝΕ, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ αἰ ζῆρι ζεπο εἶναι συμπλοτῆς; — **ΡΩΔΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ**. (ΚΕΤ—515)

Γ ΙΟΥΝ ἈΝΘ', ἐλάτω, ἀπεικίτης φίλη ποὺ πάντα σὲ ἐπιστηρίξει. — **ΡΩΔΟΝ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ**